

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 899/21
20.6.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија: Владиславе Милићевић, председника већа, Весне Матковић и Јасне Беловић, чланова већа, у парници тужиоца **АА** из ..., улица ..., ..., кога заступа Војица Аврамовић, адвокат из Младеновца, ул. Немањина бр.54, против тужених **ББ** из ..., ул. ... бр. ... (код брата **ВВ**), кога заступа Мирко Б. Стефановић, адвокат из Београда, улица Војводе Степе бр. 249, и **ГГ** из ..., ул. ... бр. ..., кога заступа Мирољуб Петровић, адвокат из Београда, ул. Љермонтова бр.6/141, ради утврђења, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Основног суда у Младеновцу П 941/18 од 13.02.2019. године, по одржаној расправи дана 20.06.2022. године, у присуству пуномоћника странака, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Младеновцу П 941/18 од 13.02.2019.године у ставовима првом, трећем и четвртом изреке.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац **АА** да туженима накнади трошкове другостепеног парничног поступка и то првотуженом **ББ** у износу од 36.000,00 динара динара, а друготуженом **ГГ** у износу од 69.000,00 динара у року од 15 дана по пријему писменог преписа ове одлуке.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиоца **АА** за накнаду трошкова другостепеног парничног поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Младеновцу П 941/18 од 13.02.2019. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тражио да се утврди да је тужилац на основу уговора о купопродаји од 12.07.2007.године, овереног од стране Општинског суда у Младеновцу под Ов 2210/2007, постао власник кат. парцеле ... старог премера, односно кат. парцеле ... новог премера “кућа и двориште”, у површини 0.03.80 ха, уписане у ЛН ... КО .... Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражено да суд утврди да је апсолутно ништав уговор о купопродаји од 18.07.2008.године, оверен од стране Општинског суда у Младеновцу под Ов 3406/08, који су закључили првотужени **ББ** и друготужени **ГГ** за кат. парцелу ... КО .... Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено брисање укњижбе права својине друготуженог **ГГ** из ... и упис права својине тужиоца **АА** на кат. парцели ... кући и дворишту површине од 0.03.80 ха из Листа непокретности ... КО ... Ставом четвртим

изреке, обавезан је тужилац АА да друготуженом ГГ накнади трошкове поступка у износу од 432.750,00 динара.

Благовремено изјављеном жалбом тужилац је побијао наведену пресуду у ставовима првом, другом, трећем и четвртом изреке из свих законских разлога.

Друготужени је благовремено дао одговор на жалбу тужиоца.

Странке су трошкове другостепеног парничног поступка тражиле и определиле.

Првостепени суд је одлучио као у ставовима првом, другом (који је постао правноснажан доношењем пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4957/2019 од 06.11.2019.године) и трећем изреке побијане пресуде налазећи да су оба уговора о купопродаји којима је првотужени располагао истом непокретношћу (ранијим у корист тужиоца, каснијим у корист друготуженог) пуноважни правни послови, да купци ни по једном од ових правних послова нису били у државини предмета купопродаје, али да је у праву јачи каснији купац-друготужени јер се укњижио као власник позивајући се на одредбе чл.41 ст.2 Закона о основама својинско правних односа због чега је одбио у целости све захтеве тужиоца.

Испитујући правилност и законитост побијане пресуде сходно одредби чл.386 у вези одредбе чл. 383 ЗПП (“Службени гласник РС” бр.72/11 са изменама и допунама) у делу у којем није постала правноснажана (ставови први, трећи и четврти изреке) пошто је на одржаној расправи поновио доказе који су изведени пред првостепеним судом и утврдио чињенично стање које се у погледу битних чињеница не разликује од чињеничног стања утврђеног у првостепеном парничном поступку Апелациони суд је нашао да је жалба тужиоца неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде у овом делу нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из чл.374 ст.2 ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности, а супротно наводима жалбе ни она из тачке 12 истог става јер је првостепени суд дао јасне и непротивуречне разлоге о свим битним чињеницама.

Према утврђеном чињеничном стању између тужиоца, као купца, и првотуженог, као продавца, закључен је 12.07.2007.године уговор о купопродаји непокретности оверен код Општинског суда у Младеновцу под Ов 2201/07 чији предмет је кат. парцела ... кућа и двориште, у површини 0.03.80 ха, уписана у зк.ул. ... КО ... (чл.1), за уговорену купопродајну цену од 12.500,00 евра. У уговору је констатовано да је купопродајна цена исплаћена у моменту закључења уговора (чл.2), са обавезом купца да сноси порез на пренос апсолутних права, као и све трошкове који произађу поводом склапања уговора (чл.3), уз давање од стране продавца дозволе купцу да се може укњижити у земљишним књигама као власник без његовог даљег присуства и сагласности (чл.4), с тим што је уговорено да купац задржава право да у року до 12.07.2008. године одустане од наведеног уговора и да је у том случају у обавези да врати износ примљене купопродајне цене, о чему би била састављена посебна признаница, у ком случају уговор неће производити правно дејство и извршиће се повраћај у пређашње стање (чл.5 ст.1), а да купац улази у посед купљене непокретности 13.07.2008. године сем ако продавац не одустане од овог правног посла (чл.5 ст.2). Решењем Општинског суда у Младеновцу Дн 861/07 од 22.10.2007.године, по захтеву тужиоца од 13.07.2007.године, дозвољена је забележба постојања овог уговора у теретном листу зк.ул. ... КО .... Тужилац се налазио у притвору од 12.09.2007.године до 05.08.2009.године.

Између првотуженог, као продавца, и друготуженог, као купца, закључен је 17.07.2008. године уговор о купопродаји исте непокретности оверен код Општинског суда у Младеновцу под Ов 3406/08 дана 18.07.2008. године, која је тада као кат.парцела ... била уписана у Лист непокретности ... КО ... (све ближе описано у том уговору), на којој се налази једна породична стамбена зграда и помоћна зграда, за купопродајну цену од 2.500,00 евра (чл.1 и чл.2), у ком уговору се првотужени легитимисао као власник и држалац катастарске парцеле, дајући купцу сагласност да се, након овере уговора, може књижити као земљишно-књижни власник без његовог даљег присуства и накнадних одобрења (чл.3), уз констатацију да је на дан сачињавања овог уговора продавац увео купца у посед предметне непокретности и исту му предао у мирну и несметану државину и гарантује му да предметна парцела није оптерећена никаквим теретом (чл.4), с тим што је уговорено да све трошкове око реализације овог правног посла, као и трошкове пореза на промет сноси купац (чл.5), уз одрицање уговарача од права да овај уговор побивају по било ком основу па и из разлога оштећења преко 1/2 (чл.6). По овом уговору је плаћен порез на промет у износу од 16.348,00 динара. Друготужени је уписао право својине са уделом 1/1 на овој непокретности у Лист непокретности ... КО ... (решење РГЗ-СКН из августа 2008.године).

Земљишна књига за КО ... престала је да важи 28.06.2008. године даном проглашења катастра непокретности дана ("Службени гласник РС" бр. 64/2008), излагање за наведену катастарску општину је рађено у периоду од 2004.године до 2009.године, у поступку излагања преузети су комплетни подаци из земљишне књиге за кат. парцелу ... (која је била уписана у зк.ул. ... КО ...) по стању катастра земљишта и земљишне књиге, која је у обнови премера добила нови број ... КО ..., са уписом у привремени лист непокретности бр. ... КО ..., а потом у лист непокретности ..., као стални број, при чему је у "Г" листу на дан 18.07.2008.године постојала забележба постојања уговора о купопродаји закљученог између тужиоца и првотуженог (извештаји РГЗ-СКН Младеновац од 19.04.2013.године, 26.02.2014.године и 20.05.2014.године). Тржишна вредност ове непокретности у време закључења спорног уговора о купопродаји између првотуженог и друготуженог процењена је од стране Пореске управе (решење од 29.07.2008.године) на износ од 653.894,07 динара, док је од стране Агенције за промет непокретности "Активa" из Младеновца (мишљење од 24.05.2010.године) процењена за период јули 2007-јули 2008.године на износ од 12.500,00 евра. Пресудом Основног суда у Младеновцу К 1193/11 од 20.05.2016.године, правоснажна 02.11.2016.године, првотужени је ослобођен оптужбе да је на штету тужиоца, као оштећеног, извршио кривично дело преваре из чл.208 ст.3 у вези ст.1 КЗ.

Према страначком исказу тужиоца, продавац - првотужени је од тужиоца тражио за ову непокретност износ од 16.000,00 до 17.000,00 евра, није имао могућност да му понуди више од 12.500,00 евра, који новац је добио од оца, због чега је уговорена могућност да продавац одустане од уговора до истека уговореног рока, уколико у том периоду не успе да нађе купца по повољнијој купопродајној цени, уговорену купопродајну цену је исплатио продавцу у кладионици коју је у то време држао у Младеновцу, у присуству сведока ДД и ЂЂ, приликом исплате купопродајне цене првотужени је рекао да он 99 % неће одустати од уговора и враћати му новац, те сматра да је овером уговора прича завршена и да је плац његов, није поднео захтев за укњижбу по истеку рока од годину дана за одустанак првотуженог од уговора поуздајући се у забележбу, чуо је од сведока ЕЕ (који га је довео у везу са продавцем) да је продавац отуђио ову непокретност другом лицу због чега је, иако се налазио у притвору, позвао оца да се обрати адвокату, који је рекао да је то сигурно, јер постоји забележба, његов отац је неколико пута косио плац, који се и сада налази у истом стању као и у време закључења предметног уговора о купопродаји између тужиоца и

првотуженог (зарастао у траву, са урушеним објектима, неограђен). Према исказу сведока ЖЖ (оца тужиоца), тужилац га је из притвора звао са налогом да преведе плац на њега због чега је ишао код адвоката Милана Кече али због отуђења плаца друготуженом то није било могуће, плац је више пута косио и сматрао је да је то плац тужиоца јер му је он дао новац за куповину истог, који плац се и данас налази у истом стању. Према страначком исказу првотуженог, у делу у којем му је другостепени суд поклатио веру, у време закључења оба уговора о купопродаји је био у финансијским проблемима, након закључења каснијег уговора он и друготужени су тражили инвеститора за ту локацију јер се надао да ће на тај начин решити своје финансијске проблеме, па и у погледу измирења обавеза према тужиоцу за којег је знао да је у то време био притвору. Према страначком исказу друготуженог, није имао сазнања о постојању забележбе постојања ранијег уговора у корист тужиоца, а по куповини плаца је исти косио преко трећег лица (чистећи га од корова) и укњижио се.

Овакво чињенично стање је другостепени суд утврдио оценом изведених доказа сходно одредби чл.8 ЗПП, поклањајући веру исказима парничних странака и сведока у изложеном делу. Исказу тужиоца је у том делу поклатио веру јер је све време био доследан у својим исказима (пред првостепеним и другостепеним судом), који је на другостепени суд оставио утисак уверљивости, истинитости и животне логичности, без обзира на уговорену одустаницу у корист продавца и одложеноу предају предмета купопродаје, при чему је његов исказ у том делу био поткрепљен и исказима сведока ЖЖ (оца тужиоца), Милана Кече (адвоката из Младеновца), ДД, ЂЂ (лица која су имала одређена сазнања о исплати купопродајне цене), ЕЕ (лица које је довело тужиоца и првотуженог у везу) чијим исказима је овај суд такође поклатио веру као уверљивим и животно логичним. Није поклатио веру страначком исказу првотуженог, осим у напред изложеном делу који је узео као део чињеничне грађе, да је до закључења уговора о купопродаји са тужиоцем дошло због тога што му је дуговао износ од 7.000,00 евра, те да је разлика од уговорене купопродајне цене од 12.500,00 евра представљала камату, јер је у том делу његов исказ био неуверљив, при чему за такву тврдњу није ни било доказа, па ни у делу исказа да није знао за постојање забележбе јер је према утврђеном чињеничном стању иста егзистирала у "Г" листу непокретности на дан овере уговора који је закључио са друготуженим за исту непокретност, те је према свим околностима случаја могао знати за забележбу у корист тужиоца, односно било би правно и животно нелогично да није знао и значило би нефункционисање катастра РГЗ СКН ... у то време, односно неправилно функционисање у виду издавања непотпуних извода из листа непокретности о чему током поступка није било доказа, нити у делу коме је навео да је по одустанку од уговора са тужиоцем контактирао сведока ЕЕ, од кога је сазнао да је тужилац у притвору, са понудом да тужиоцу врати главницу без камате, те да није добио никакву повратну информацију од овог лица јер је оставио утисак неуверљивости и неистинитости и давања са циљем успеха у овом спору. Другостепени суд је ценио исказе сведока ЗЗ (адвоката из ... којем су се тужени обратили ради правне помоћи око закључења уговора о купопродаји, укњижбе и др.), сведока ИИ (пријатеља друготуженог) и сведока ЈЈ (косио је плац по налогу друготуженог), али је сматрао да су без утицаја на другачију одлуку у овој правној ствари. Приликом оцене исказа странака имао је у виду да се тужилац у поднеску од 19.08.2014.године позвао на исказ овде првотуженог датог у својству окривљеног у кривичном поступку пред Основним судом у Младеновцу К 1193/11 (уз који је приложен и записник о саслушању првотуженог од 05.03.2012.године) према којем је дуговао новац друготуженом и извесном Неши који су тражили од њега повраћај тог новца са каматом због чега је закључио уговор са друготуженим. Међутим, иако се тужени нису противили извођењу овог доказа до закључења расправе пред првостепеним судом, другостепени суд није користио тако дат исказ првотуженог за чињеничну грађу у овом поступку. Ово стога што у кривичном поступку окривљени

може да се брани на начин на који то жели, премда га је предочио првотуженом. Из тих тог разлога није користио као основ за чињеничну грађу у овом предмету ни део исказа првотуженог датог у кривичном поступку да је дуговао новац тужиоцу, без обзира на то што је такав исказ поновио и пред овим судом, током расправе, али којем у том делу није поклатио веру јер је оставио утисак неуверљивости и срачунатости на успех у спору.

Код овако утврђеног чињеничног стања, супротно наводима жалбе тужиоца, правилно је поступио првостепени суд када је ставом првим изреке побијане пресуде одбио као неоснован тужбени захтев да се утврди да је тужилац, на основу уговора о купопродаји од 12.07.2007.године, овереног од стране Општинског суда у Младеновцу под Ов 2210/2007, постао власник предметне непокретности, правилно закључивши да су оба уговора о купопродаји којима је првотужени располагао истом непокретношћу (ранијим у корист тужиоца, каснијим у корист друготуженог) пуноважни правни послови, да тужилац – ранији купац није био у државини предмета купопродаје, те да је у праву јачи друготужени - каснији купац јер се укњижио као власник позивајући се на одредбе чл.41 ст.2 Закона о основама својинско правних односа у ком делу је дао ваљане разлоге које у свему као такве прихвата и овај суд, осим у делу правног закључка да друготужени - каснији купац није био у државини предмета купопродаје јер је из утврђеног чињеничног стања пред првостепеним и другостепеним судом произилази да је друготужени – каснији купац био у државини предмета купопродаје тако што је косио плац преко трећег лица што, с друге стране, не утиче на правилност и законитост побијане пресуде у овом делу.

Апелациони суд је ценио и остале наводе жалбе тужиоца па налази да су неосновани јер, и након одржане расправе пред другостепеним судом, није се могло утврдити другачије чињенично стање од утврђеног у првостепеном поступку које би довело тужиоца до успеха у овој парници.

Одредбом чл.10 ЗОО је прописано да су стране у облигационим односима слободне да у границама принудних прописа, јавног поретка и добрих обичаја своје односе уреде по својој вољи. Одредбом чл.66 ст.1 истог закона је прописано да привидан уговор нема дејство међу уговорним странама, одредбом ст.2 да ако привидан уговор прикрива неки други уговор, тај други важи ако су испуњени услови за његову правну ваљаност, а одредбом ст.3 да се привидност уговора не може истицати према трећем савесном лицу. Одредбом чл.82 ст.1 истог закона је прописано да се споразумом уговорних страна може овластити једна или свака страна да одустане од уговора давањем одустанице, одредбом ст.2 да када страна у чију корист је уговорена одустаница изјави другој страни да ће дати одустаницу, она више не може захтевати извршење уговора, одредбом ст. 3 да страна овлашћена да одустане дужна је дати одустаницу истовремено са изјавом о одустајању, одредбом ст. 4 да ако уговарачи нису одредили рок до кога овлашћена страна може одустати од уговора, она то може учинити све док не протекне рок одређен за испуњење њене обавезе, а одредбом ст.5 да ово право одустајања од уговора престаје и кад страна у чију корист је уговорена почне испуњавати своје обавезе из тог уговора или примати испуњење од друге стране. Одредбом чл.90 истог закона је прописано да форма прописана законом за неки уговор или који други правни посао важи и за пуномоћје за закључење тог уговора, односно за предузимање тог посла. Одредбом чл.103 ст.1 истог закона је прописано да је уговор који је противан принудним прописима, јавном поретку и добрим обичајима ништав ако циљ и повређено правило не упућују на неку другу санкцију или ако закон у одређеном случају не прописује нешто друго. Одредбом чл.141 истог закона је прописано да је ништав уговор којим неко, користећи се стањем нужде или тешким материјалним стањем другог, његовим недовољним искуством, лакомисленошћу или

зависношћу, уговори за себе или неког трећег корист која је у очигледној несразмери са оним што је он другом дао или учинио, или се обавезао дати и учинити, а одредбом ст.2 да се на зеленашки уговор сходно примењују одредбе овог закона о последицама ништавости или о делимичној ништавости уговора. Одредбом чл.454 ст.1 истог закона је прописано да се уговором о продаји обавезује продавац да пренесе на купца право својине на продату ствар и да му је у у сврху преда, а купац обавезује да плати цену у новцу и преузме ствар. Одредбом чл.455 истог закона је прописано да уговор о продаји непокретних ствари мора бити закључен у писменој форми, под претњом ништавости.

Одредбом чл.20 Закона о основама својинско правних односа је прописано да се право својине стиче по самом закону, на основу правног посла и наслеђивањем, а одредбом ст.2 да се право својине стиче и одлуком државног органа, на начин и под условима одређеним законом. Одредбом чл.33 истог закона је прописано да се на основу правног посла право својине на непокретност стиче уписом у јавну књигу или на други одговарајући начин одређен законом. Одредбом чл.41 ст.2 истог закона је прописано да када се два лица сматрају претпостављеним власницима исте ствари, јачи правни основ има лице које је ствар стекло теретно у односу на лице које је ствар стекло бестеретно. Ако су правни основи ових лица исте јачине, првенство има лице код кога се ствар налази.

Имајући у виду утврђено чињенично стање и цитиране законске одредбе, и по налажењу Апелационог суда, како је то правилно закључио и првостепени суд, уговор о купопродаји предметне непокретности од 12.07.2007.године закључен између првотуженог, као продавца, и тужиоца, као купца, је пуноважан правни посао, а не правни посао који прикрива уговор о зајму (како су то тврдили тужени), имајући у виду уговорену купопродајну цену од 12.500,00 евра, коју је тужилац исплатио првотуженом, и која је одговарала реалној вредности предмета купопродаје, али не и нереалним очекивањима и проценама првотуженог - продавца, да је права воља уговарача била закључење уговора о купопродаји, а да је због тадашње лоше финансијске ситуације првотуженог и могућности да евентуално пронађе купца за већу цену од оне коју је могао тужилац да му понуди у том тренутку уговорено право одустанка првотуженог од уговора са ограниченим роком до 12.07.2008.године. При томе, овде се и није радило о класичној одустаници у смислу одредбе чл.82 ст.1 ЗОО јер лице у чију корист је уговорена одустаница – продавац (првотужени) и није дало никакав новац противној страни (тужилац), већ је новац дала друга уговорна страна, тужилац - купац, што не утиче на пуноважност такве уговорне одредбе имајући у виду начело аутономије воље уговарача из одредбе чл.10 ЗОО

Међутим, упркос постојању пуноважног правног основа тужилац није стекао право својине на предмету купопродаје, којег правног становишта је био и првостепени суд. Наиме, без обзира на садржину одредбе чл.5 ст.2 предметног уговора о купопродаји који садржи формулацију да тужилац - купац тужилац улази у посед купљене непокретности од 13.07.2008.године сем ако првотужени - продавац не одустане од овог правног посла, а продавац до истека тог рока није одустао од правног посла, код чињенице да је све до 12.07.2008.године продавац задржао државину на непокретности, тужилац изведеним доказима није доказао сходно правилу о терету доказивања из одредбе чл.231 ЗПП да је ступио у државину предметне непокретности, нити је то могао да учини, јер је у то време био у притвору (од 12.09.2007.године до 05.08.2009.године), односно није доказао да је уговор о купопродаји извршен у целости у смислу одредбе чл.454 ст.1 ЗОО тако што му је првотужени - продавац 13.07.2008.године предао предмет купопродаје, а тужилац - купац га преузео. Осим тога, имајући у виду да је промет непокретности у посебном правном режиму (Закон о промету непокретности) није било ни доказа да је неко треће лице, па ни отац тужиоца

(сведок ЖЖ), по писменом пуномоћју овереном код надлежног суда у смислу одредбе чл.90 ЗОО било овлашћено да у име и за његов рачун тужиоца, као купца, преузме од првотуженог, као продавца, предмет купопродаје односно да ступи у државину истог. Због разлике у исказима тужиоца и његовог оца Апелациони суд и није поклатио веру њиховим исказима у делу у коме су навели да је отац тужиоца био у државини плаца по истеку рока за одустанак продавца од уговора односно од 13.07.2008.године по усменом налогу тужиоца датом из притвора.

При томе, супротно наводима жалбе тужиоца, из утврђеног чињеничног стања произилази да се, и након истека рока за одустанак од уговора (рок је истицао 12.07.2008.године), у државини предмета купопродаје налазио првотужени – продавац који је потом 18.07.2008.године отуђио плац са објектима друготуженом који је након тога ступио у државину предмета купопродаје и укњижио код РГЗ СКН ... као власник. Супротно наводима жалбе тужиоца, чињеница да се плац (са објектима) и данас налази у истом стању не значи да друготужени није био у његовој државини. Како оба купца имају пуноважне правне основе, а каснији купац – друготужени је био у државини предмета купопродаје и укњижио се код РГЗ СКН ..., при чему није било поузданог доказа да је у време закључења каснијег уговора знао за постојање ранијег уговора, имајући у виду све околности конкретного случаја (без обзира што је са првотуженим ишао у катастар јер се није могло утврдити да ли му је показан оригиналан извод из листа непокретности), јачи је у праву друготужени - каснији купац који је исходовао укњижбу права својине на предмету купопродаје сходно цитираној одредби чл.41 ст.2 Закона о основама својинско правних односа.

Приликом одлучивања Апелациони суд је имао у виду да се поступак уписа у катастар непокретности спроводи се по правилима управног поступка, те да суд није овлашћен да издаје налоге РГЗ – Служби за катастар непокретности, како је то тражено тужбеним захтевом, тако да одлучивање о овом захтеву не спада у судску надлежност, али како тужилац није успео са претходно постављеним тужбеним захтевима, то је потврдио првостепену пресуду у ставу трећем изреке јер су правне последице по парничне странке исте.

Из наведених ралога одлучено је као у ставу првом изреке применом одредбе чл.387 ст.1 тачка 2 ЗПП, при чему је као правилна потврђена и одлука о трошковима парничног поступка садржана у ставу четвртном изреке побијане пресуде јер је донета у свему сходно одредбама чл.153 и чл.154 ЗПП, при чему се неосновано жалбом тужиоца указује да друготуженом не припада право на накнаду трошкова за рочишта која нису одржана због недоласка сведока које је он предложио, јер суд има могућност да у случају неоправданог недоласка сведока прибегне његовом новчаном кажњавању, а овај суд је имао у виду да првотужени није тражио трошкове првостепеног парничног поступка до окончања тог поступка.

Сходно одредби чл.165 у вези одредаба чл.153 и чл.154 ЗПП обавезан је тужилац да туженима накнади трошкове другостепеног парничног поступка, имајући у виду и опредељени захтев тужених за накнаду трошкова, и то за радње предузете преко пуномоћника из реда адвоката и то: првотуженом за заступање на два одржана рочишта у износу од по 18.000,00 динара, укупно износ од 36.000,00 динара, а друготуженом за заступање на два одржана рочишта у износу од по 18.000,00 динара, и за састав ревизије износ од 33.000,00 динара, укупно износ од 69.000,00 динара, док му трошкове судских такси другостепени суд није досудио јер није определио за коју радњу која подлеже таксеној обавези потражује накнаду овог трошка, применом важеће АТ у време другостепеног пресуђења, због чега је одлучено као у ставу другом изреке.

Захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног парничног поступка је одбијен као неоснован применом одредбе чл.165 ЗПП имајући у виду да није успео у другостепеном поступку, због чега је одлучено као у ставу трећем изреке.

Председник већа-судија
Владислава Милићевић ,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић